

Dolores.

(Roman efter det engelske.)

(Fortset fra No. 41.)

„Ja,“ svarede Melcombe, der ved Hjælp af sin Menne- skelundskab og sin levende Fantasi formaade at gjengive Do- lores' Historie i temmelig sandfærdig Omrids. „Hun beder hoer Aften for Dem, som for en fortabt Synderinde. Hun har kun det ene Onske, at frelse sin, som man har fortalt hende, elendige Moder.“

„Fortæl mig om hende!“ bad Marfisen med skjælvende Læber. „De har set min Datter og talt med hende. Hvorledes ser hun ud? Ligner — ligner hun ham?“

„Nej, ikke det mindste.“

Lady Glenmorris aandede synlig lettet.

„Hun ligner heller ikke Dem,“ vedblev Melcombe. „Hun ligner sine Bedsteforældre; thi hun er mørk og har sort Haar og sorte Øjne.“

„Ja, jeg ved det. Jeg vil aldrig glemme disse store, sorte Børnesøjne, som saa' saa forundret ind i mine. Er hun god?“

„Hun er en Engel!“ raabte Melcombe begejstret. „Hun er smuk, yndig, rigt begavet og meget dannet; hun synger henrivende, og i er det hele meget musikalisk. Hun er en fuld- endt Dame i Ordets videste Betydning og en elskelig Pige.“

Denne Begejstring berørte hans Tilhørerinde ubehoge- lig; hun blegnede, i det hun sagde:

„De taler som en forelsket.“

„Fordi jeg elsker hende, Lady Glenmorris.“

„De elsker hende?“ Marfisen sank tilbage paa sin Stol.

„Og bliver Deres Kjerlighed befoaret?“

„Des værre nej,“ svarede Melcombe oprigtig. „Jeg tilføjer hende min Haand og saa mig vist tilbage; hun havde en Kjerlighedshistorie, som oplyste sig i intet, og denne Stusselse har hun endnu ikke overvundet.“

„En Kjerlighedshistorie? Dette Barn?“

„Hun er atten Aar gammel, Deres Naade — et Aar Aar ældre, end De var, da De — dog lad os ikke tale der- om. Hun tror, at Livet ikke kan byde hende mere, at hun aldrig maa gifte sig. Mine Forestillinger havde rigtignok hidtil været forgjæves, dog vil jeg ikke endnu give tabt.“

„Hvad var det for et Forhold? Hvorfor endte det saa forgelig.“

„Dolores' Morbroder oplyste den unge Mand om hende- des Fødsel,“ svarede Melcombe og trak paa Skuldrene. „Som De ved, hjemtages Forældrenes Synder paa Børne- ne; en navnløs Pige af saadan Herkomst var ingen Livs- led- sagerinde for et Sted af en stolt Familie. Han trak sig til- bage. De kender jo, Quenie, Samfundets Fordomme.“

Lady Glenmorris sagde efter en kort Tausshed:

„Og De vil alligevel ægte Dolores?“

„Jeg er gammel nok til at skatte Skønhed og koindelig Dyd efter deres sande Værd. Min Stolthed er ingen Hin- dring; jeg vilde vælge Dolores, selv om hendes Fader var en Kludsamler, hendes Moder en Gadefejerske. Jeg har ingen Slagtninge, hos hvem det kunde vakte Anstød, har ingen at aflægge Regnskab for min Gjøren og Læden. Do- lores serger over denne bitre Erfarung, over sin Elam; hun er Selvsødsdame hos en haard, gnaven, gammel Kvinde. Jeg kunde, jeg vilde gjøre hende lykkelig, Quenie! Mine rigelige Indkomster tillade mig at byde hende behagelige, ja glimrende Forhold. Jeg vilde indføre hende i Selvskabslivet, hvis Pryd hun vilde blive. Naar hun bliver min Hustru kan jeg gjøre det muligt for Dem, at De kan omgaaes meget med hende, uden at dette Venstabs vækker Mistanke. Vil De understøtte min Vejen?“

Marfisen sad hensunken i eftertænksom Tausshed. I dette Øjeblik laa ubetinget det eneste Haab for hende og hendes Barn. Dolores var bleven forladt af sin elskede og førte et besværligt Liv. Melcombe elskede hende virkelig, som det syntes og vilde derfor opbyde alt, for at gjøre hende lyk- kelig. Og ogsaa hende selv vilde denne Forbindelse bringe den længselsfuldt ønskede Befrielse fra den kvalende Angest.

„Hvorledes kan jeg hjælpe Dem?“ spurgte hun hæft.

„O, meget let! Dolores længes efter sin Moder; naar De besøgte hende under en Forklædning, kunde De tale til Fordel for mig. Eller De kunde skrive til hende.“

Han tav, hans første Forslag opfyldte Moderhjertet med Henrykkelse.

„De tror, at jeg kan besøge hende, uden at forraade min nuværende Stilling? O, Gifford Melcombe, hvis De kunde gjøre det muligt! Jeg tør jo ikke sige hende, hvem jeg er, eller røbe hende mit Navn eller min Bopæl; men lad mig omfavne hende, kysse hende, høre Navnet „Moder“ af hende, og jeg vil takke Dem derfor paa mine Knæ! For mig til hende, — nej, indret det hellere anderledes, at jeg kan se hende paa den af Dem angivne Maade. Jeg vil da søge at udgrunde min Datters Hjerte; har hun ikke noget imod Dem, saa vil jeg opbyde al den Indflydelse, som jeg kan vinde over hende, til Gavn for hendes Ind.“

„Hun vil bringe Dem lydig Kjerlighed i Møde, Quenie, og følge Deres Raad. Jeg elsker Dolores saa inderlig, at hun vil gjøre mig til et bedre Menneske, end De har kendt mig. Og dog har jeg aldrig handlet saa lavt, som De tror, Quenie; jeg var ikke Dsvald Kejths medstyrlige! Spørg Grev Sankt Maur eller mine Venner, de have kun godt at fortælle om mig. Altsaa, ikke sandt, vi ere nu enige? De vil tale til Gavn for mig hos Dolores?“

„Ja, ja,“ sagde Marfisen melankolisk. „Bevar min Hemmelighed, lad mig gjense mit Barn, og jeg vil gjøre for Dem, hvad jeg kan.“

„Med Deres Hjælp vil det blive let for mig at vinde Dolores,“ sagde Melcombe triumferende. „Jeg vil forberede Dolores paa Deres Besøg, Quenie, og saa snart jeg rigtig har forberedt alt, vil jeg skriftlig opfordre Dem til at komme til Byen.“

„Jeg vil da ubetinget følge Deres Opfordring, da jeg til enhver Tid under et eller andet Paastud kan komme til London. Deres Brev vil blive ventet med Utaalmodighed.“

„De skal ikke have nødig at vente længe, Quenie. Hav

Tillid til mig, Deres bedste Ven. De har aldrig været saa sikker som nu; nyd uden Frygt Deres huslige Lykke og Deres Rigdom, os to forbrinder et fast Baaud — vor Kjerlighed til Dolores!“

Lady Glenmorris rakte beagtet Melcombe sin Haand! han greb den med et tilfredsfuldt Blik og et Hjerte, der bankede af Glæde, og førte den til sine Læber.

I samme Øjeblik nærmede Lord Glenmorris sig ube- mærket i den anden Gangs Halvmarke og blev staaende som forstenet ved Synet af denne paafaldende Hylsning. Han troede næppe sine egne Øjne. Hvad skulde han tro om denne Fremtroelighed, da han dog mente at vide, at Melcombe var forlovet for hans Hustru. Af Naturen var han ikke stinysig, og dog vaagne nu i hans Indre sælsomme Tankter og Tvivl, for hvis Skyld han habede sig selv, men som han dog ikke formaade at bandlyse.

„Hav Tillid til mig,“ hørte Lorden Melcombe sige, „berolige Dem og vær uden Frygt. Og nu lad os vende til- bage til Selvsabet, inden vor Fraværelse bliver bemærket.“

Marfisen gik med Melcombe tilbage ad en Gang, der laa i lige Linje med den, hvori Lorden endnu bestandig stod som forstenet, og de forsvandt snart for hans Øjne.

XXVIII.

For sigdig!

Da Lord Glenmorris efter kort Tids Forløb igjen op- søgte sine Gæster, røbede intet mere den Storm, der lige havde raset i hans Indre; med den mest oplivende Venlighed gjorde han sig Umage for at bidrage til Underholdningen.

Hans Hustru talte livlig med Grev Sankt Maur og Sir Basil Nugent og havde hverken bemærket hans Fravæ- relse eller hans Tilbagekomst. Gifford Melcombe stod tem- melig langt der fra hos en ung Dame, der sjenynlig søgte at spænde ham for sin Triumfoegn. Lorden spurgte forvir- ret sig selv, om det, han nylig havde set i Driohuset, kun kunde have været Densforblødselse. Og maatte det ikke have været Densforblødselse? Var det ikke utænkligt, at hans stolte Hustru skulde have indrømmet en fremmed et Haandkys?

Hele den øvrige Tid af Aftenen nydtes Lady Glenmor- ris og Melcombe saa aldeles koldt høflige, at selv den mest stinysige Ægtefælle ikke havde kunnet opbage nogen Grund til Mistro.

Lord Glenmorris elskede sin Hustru varmt og trofast, og ansaa hende for dabelfri, for et rent, ædelt Væsen, uden noget som helst Koterteri; thi hos ham var Kjerlighed og Tillid et. Desuagtet formaade han ikke at unbertrykke sin Tvivl, at overtale sig til at tro, at han var bleven stiftet.

Efter at Gæsterne havde trukket sig tilbage til den sæd- vanlige Tid, begav Huset's Frue sig til Børnetammeret. Her traf hun regelmæssig hoer Aften sammen med sin Ægte- fælle, og her ved deres Barns Seng tilbragte Ægtefællerne de fredelige og skønneste Timer i deres Ægtefælle.

To til hinanden stødende Værelser var bestemte til Op- holdsbsted for Barnet. Det ene var Lege- og Tumlplads om Dagen, det andet var Sovestue, Lange Silkegardiner hang nu ned for Vinduerne i dette sidste, Døren var lukke- de. Den klare Ild i Kaminen var dækket af en Rakkeloovs- stærm, Natlampens Slin dæmpet af en Lampesterm.

Den lille Arving til Kings-Holm sov i en kostbar Bug- ge, bevogtet af sin tro Amme.

Da Lady Glenmorris traadte ind, rejste hun sig og trak sig tilbage til det næste Værelse.

Moderen knælede ned ved Siden af sin Dreng og betrag- tede ham med kjerlig Omhed. Han var et Billede paa Sundhed, fylbig, rødt og hvidt; foran ham, den fremtidige Gjer af Kings-Holm, laa en stiftet solklar Fremtid, Moder- ens Tanker svævede til hendes andet, hendes førstebødte Barn, den navnløse Pige, som man endogjaa havde berøvet sin Moders Kjerlighed. Dette Barn her foran hende var omgivet af Glans og Rigdom, hint stod alene og maatte ar- bejde for sit Livsophold. Man havde hadet og foragtet hende, forlodt hende for andres Skyld, og dog var de begge — Arvingen til Glenmorris og den forladte Pige — Børn af en Moder! O, hvor langtes Moderhjertet efter den forlodte Datter! Hidtil havde hun beroliget sig selv med den Vis- heb, at Dolores var elsket paa den gamle Gaard hos sine Slagtninge.

„Hvor har jeg dog har taget fejl, da jeg sættede Lid til Fru Galthorpes Forsikringer, at Dolores nu var min Moders Trost!“ tænkte Lady Glenmorris med lidenskabelig Bitters- heb. Jeg kunde jo ikke forlange mit Barn tilbage, fordi jeg selv, efter at jeg var gift igjen, ikke turde betragte Redburns- gaard, min Ægtefælle ved jo intet om mine Slagtninge. Selv naar jeg vovede, at aabenbare Fortiden for ham, vilde min strænge Moder dog aldrig kunne udslætte, hvad jeg en Gang har været. Hun vilde med rette finde det strafværdigt, at jeg ægtede en Mand af Bør og fortog Sandheden for ham. Denne Hemmelighedsbelse vil min Ægtefælle, er jeg bange for heller aldrig tilgive mig.“

Hede Taarer strømmede hende ud af Øjnene.

„Derfor maa jeg ogsaa tie for Fremtiden,“ tænkte hun videre; „Hugo maa aldrig erfare noget derom. Men jeg maa og vil se mit elskede Barn, Dolores, uagtet hun ikke tænker noget godt om mig. Kan hun agte og elske Melcombe, saa skal hun agte ham, der elsker hende trods hendes van- ærende Fødsel. Han er dog bedre, end jeg troede; jeg har be- dømt ham uretfærdig! Er hun først bleven hans Hustru, kunne vi ofte være sammen. Men naar hun ingen Kjerlighed nærer til ham, saa vil jeg bære min Ulykke med Taalmodighed; aldrig vil jeg overtale hende til et Ægtefælle uden Kjerlighed.“

Hun fattede hele Størrelsen af den truende Ulykke, da hun betragtede sit sovende Barn og tænkte paa sin højtelskede Ægtefælle. Hendes eneste Frelse laa i dette Ægtefælle. Nye Kvaler opfyldte hendes Bryll.

Og hvor sælsomt, at Lord Glenmorris ikke opsogte hen- de her i Dag. Skulde hun vente længere endnu? Hun kaldte paa Ammen og gif ind i sit eget Værelse. Da hun traadte der ind, saa hun sin Ægtefælle, som stod ved Vinduet og ventede paa hende. Han gif hende ventlig i Møde, førte hende til et beløvet Sæde ved Kaminen og gif derpaa for- ventningsfuldt op og ned i Værelset.

„Jeg var hos vor lille Hugo,“ begyndte Lady Glen- morris. „Han trives prægtig, Hugo, du skulde blot have set ham.“

„Jeg er først lige kommen her op,“ svarede Lorden af- vigende, „jeg har ogsaa allerede været et Øjeblik hos ham i Aften. Har du mereet dig godt, Valeria?“

„Jo mange Tak, min kjære, meget godt!“

Lorden ønskede længselsfuldt at saa sin Drioh oplyst og beroliget, og dog tillod hans Finsfølelse ham ikke at for- nærme sin Hustru, sit Barns Moder, ved et direkte Spørgs- maal. Dette Haandkys kunde jo ogsaa kun være et Bevis paa taktløs Paatrængenhed. Denne Tanke fik hans Blod til at rulle raskere, og kun med Nøje formaade han at fort- sætte Samtalen, tilsyneladende rolig.

„Vi havde i Dag virkelig elskværdige Gæster, ikke sandt, Valeria?“

Hun nikkede ligegyldig samtykkende.

„Det var en interessant Kreds; først min kjære faber- lige Ven Grev Sankt Maur og hans Yndling, Sønnen af hans Ungdomsven, den unge Sir Basil Nugent. Det er en begavet ung Mand, hvem jeg spaaer en glimrende Løbebane. Jeg fandt for øvrigt, at han saa daarlige ud, skulde han maafe have en hemmelig Sorg? Saa endnu Lady Julie Cremorne med Døtre og Oberst Leslie med Gemalinde, som jeg ogsaa regner til de elskværdige Mennesker.“

Lady Glenmorris samstemmede igjen i disse Lovtaler, men vendte sit Ansigt om imod Flaammerne.

„Jeg havde næsten glemt at omtale den sidstankomne,“ sagde Lorden efter en Pause med sælsom hul Stemme, „Hr. Melcombe nemlig. Du har hørte man tidligere kun lidet rosværdigt. Nu dommer Verden gunstiger om ham. Han synes at have Ungdomsdaarigheder bag sig og at leve regel- mæssigere. Hvorledes finder du ham?“

„Han synes ikke at være bedre eller værre end andre Gentlemen plejer at være og behager mig for saa vidt godt.“

Det af Lorden med ængstelig Spænding ventede Svar blev givet rolig og uforbeholdent.

„Er du gode Venner med ham, Hugo? Jeg mener rig- tig gode Venner?“

„Jeg har allerede kendt ham paa den Tid, da Grev Sankt Maur ikke talte godt om ham, da han kaldte ham sin Søn, Lord Dsvald Kennor's Forfører.“

Ved disse Ord blegnede Lady Glenmorris.

„For Øjeblikket omgaaes Grevten temmelig meget med Melcombe, og det maa være af særlige Grunde, for der kan næppe findes to mere forskellige Mennesker end de to. Jeg kan hverken sige, at Melcombe behager mig, eller at han mishager mig. Finder du ham behagelig?“

„Som de andre Gæster,“ svarede Lady Glenmorris, der ikke kunde forstaa, hvorfor hendes Mand talte saa meget om den Mand, som hun frygtede saa meget.

Lorden sukede.

„Han kom uindbudet til Kings-Holm,“ vedblev han, „for, som han sagde, at forny sit Beskendskab med mig. Jeg opfordrede ham til at blive til i Morgen; da han ogsaa kender de andre Herrer, kunde jeg maafe nok formaae ham til at blive lidt længere, hvad synes du om det?“

„Gaaft som du mener, Hugo, den Sag er jo slet ikke af Vigtighed. Men jeg hører Marie i mit Paaklædningsø- relse, og det er godt, for mit Haar er gaaet løst, og jeg vil saa ogsaa straks gaa i Seng.“

Hun stod op og skjulte en let Gaben med sin Haand.

Er Kvinderne virkelig fødte Stuepillerinder? I Lady Glenmorris' Bryll herskede bange Frygt, og dog smilede hun utvungen og talte med sin sædvanlige bløde Stemme. Hun stred med lette Fjed gennem Værelset, og snart var den yndige af Silke, Kniplinger og Ædelstene omgivne Stikkelse forvunden.

„Hvem løser mig denne Gaade,“ spurgte Lorden sig selv, da han var alene. „Jeg vil ikke nære Mistro til min Hustru, men hvorfor benyttede hun ikke den Lejlighed, som jeg gav hende og meddelte mig aabent, hvad der var foresat- tet?“ Jeg er overbevist om hendes Kjerlighed og troede og saa hidtil, at hun ikke havde nogen Hemmelighed for mig. Hun har rigtignok aldrig fortalt mig noget om sin første Ægtefælle; men da jeg selv ikke ønskede at blive mindet om ham eller hendes første Kjerlighed, saa ansaa jeg dette for Grunden til hendes Tausshed og ande ikke, at det ogsaa var hende pinligt at tænke derpaa, og at hun ikke til enhver Tid, saa snart jeg forlangte det, vilde give mig Dplysning derom. Jeg er bange for, at Valeria skuler noget for mig, og dog er det mig en skækkelig Tanke, at min Hustru har noget at skjule for mig.“

Han grublede endnu længe inderlig forstemt og kæmpe- de med hele sin Viskekræft imod den Overbevisning, at ikke alt var, som det skulde være, fordi han ikke vilde tvivle paa sin Hustrus Kjerlighed og Trofast. Denne Modstid i hans Følelser gjorde ham meget ulykkelig.

Uden nærmere Afstale med Lady Glenmorris opfordrede han den næste Morgen Melcombe til at blive lidt længere. Han vilde bekjæmpe sin Mistro som en ægte Mand.

„Det er rigtignok at lege med Ilden, naar jeg nu bliver længere,“ overlagte Melcombe, da han fik denne Opfor- bring; „jeg gaar ogsaa hellere af Vejen for Faren, men at vende tilbage til London, bringer mig ingen Fordel, det gjør det derimod, at jeg bliver her. Det giver mig Lejlighed til endnu mere at nærme mig Grev Sankt Maur. For Øje- blikket er jeg ham kun et Middel til at naa Maalet, det vil sige, jeg alene kan hjælpe ham til at finde hans tabte Barn- nebarn, da hun kun har kendt hans Søns første Hustru, søl- gelig kun jeg kan safslaa den nybødnede Jdentitet.“ Men jeg ønsker ogsaa at sige i hans Agtelse, og derfor vil jeg bli- ve her og forsøge, at opnaa ogsaa dette for mig saa vigtige Punkt. Han haaber endnu bestandig, at jeg en støn Dag skal finde Moder og Barn. Hvor ere dog Menneskene blind- de! Hvillen Komedie eller rettere sagt hvillen Tragedie spil- les ikke paa Kings-Holm, uden at Ejeren har nogen Anelse derom. Hvis Grev Sankt Maur vidste, at denne stolte Lady Glenmorris er den efterlygte Quenie Redburn! Hvis! Denne Opdagelse vilde fremlæde en total Udvæltning, og det er ikke min Hensigt. Jeg alene vil holde Traadene i Haanden, og først rede dem ud, naar Dolores er bleven min

Hustru, og det rette Øjeblik er kommet for mig til at gjøre Forbring paa den Formue og de Rettigheder, der tilkomme hende.“

I Dagens Løb talte Grev Sankt Maur med Melcombe om den sidste Samtale, han havde haft med Frøken McKin- lod og raadede ham, efter at Melcombe aabent havde med- delt ham sin Samtale med Frøken Dougal, til hurtigst mul- ligt at gjøre et Forsøningsforsøg hos sin gamle Grantante.

„Jeg er bange for, at hendes Dage ere talte,“ sagde Grevten alvorlig, „og vil derfor vende tilbage til London paa Lørdag for endnu en Gang at besøge hende. Tøv ikke med at forføre Dem med hende; det vil lykkes Dem, thi hun holder af Dem, Melcombe.“

Indseende det rigtige i dette Raad, fastsatte Melcombe sin Afreise til den næste Dag. Afstedens Øjeblik tilbød ham den gunstige Lejlighed at hyske til Lady Glenmorris, at et Brev snart skulde bringe Meddelelse om, naar hun kunde træffe sammen med Dolores. Den forsigtig givne, hemmel- lige Meddelelse undgik ikke Lordens aarvaagne Øjne; han vendte sig bort, thi han vilde hverken mistænke sin Hustru eller sin Ven, og dog led hans Hjerte under denne nye sælsomme Jagttagelse.

Melcombe kom sent om Aftenen til London og turde derfor ikke vove at besøge Frøken McKinlod.

„Jeg vil opsoge hende i Morgen i hendes gamle Hotel, og det skal nok lykkes mig at overbevise den gamle Dame om min Anger og at stifte Josefa Dougal ud. Hvem skulde have tænkt det, at min gamle Grantante, der altid har behandlet mig saa haardt og har kaldt mig en Testamentsjæger, at hun dog alligevel vil mig vel. Hendes nære Eubeligt stemmer hende formodentlig mildere, og dette skal komme mig til gode.“

Den næste Morgen begav Melcombe sig til Hotellet i Bondstreet og opsogte straks Frøken McKinlods bekjendte Værelser. Han aabnede Døren — og for forfærdet et Strid tilbage.

Ridt i det mørke, kolde Værelse stod paa en Baare en sort Ligtiste, som han maalløs stirrede paa.

En Stikkelse rejste sig i den ene Vinduesforbygning og nærmede sig til ham.

Det var den gamle Elisebeth med forgravede Øjne og sorgfuldt Ansigt.

„Hr. Melcombe,“ sagde hun, uden mindste Forbavelse, se, da hun havde ventet hans Komme, „hun er død. Frøken Zoe er død.“

„Hvornaar døde hun?“

„I Gaar Morges. Barten besøger alt, og Frøken Dolly er ogsaa saa bygtig som en Mand; men jeg har dog meget ønsket, at De vilde komme. Vil De se hende endnu en Gang?“

„Nu ikke,“ svarede Melcombe hurtig. „Nyltelsen — jeg var ikke forberedt, som De ser, da jeg troede, hun bes- fandt sig temmelig godt. Jeg maa straks telegrafere til Grev Sankt Maur. Men fremfor alt har jeg noget at spørge Dem om Elisebeth; kunne vi ikke gaa ind i et andet Værelse?“

„Frøken Dolly er i det lige øver for liggende. Den stakkels Pige er ganske udmattet og sover nu. Vil De some- me med ind i Dagligstuen, Hr. Melcombe?“

Hun lukkede Døren, og Melcombe fulgte hende ind i det andet Værelse.

„Nu hurtig, Hr. Melcombe, hvad ønsker De at vide?“ sagde Elisebeth, efter at de næppe var traadte ind.

XXIX.

Testamentet.

Hans Grantantes uventede Død var mere end en Skuffelse for Melcombe, det var et fuldstændigt Nederlag. Frøken McKinlod var undsluppen hans Hænder, det sidste Haab om Forsønning tilintetgjort. De af hende trufne Bestemmel- ser kunde nu ikke mere forandres. Mon hun havde udset sin Trusel og gjort ham arveløs?

Han udspurgte Elisebeth om hendes Hersterindes sidste Øjeblikke, i det han skulde sin Brede og Angest under et vist Alvor.

„Man har myrdet hende,“ raabte den gamle Kone med vild Smerte. „Hun vilde være bleven over hundrede Aar gammel, Hr. Melcombe, hvis hun ikke var styrtet ned ad Trappen. Og man har styrtet hende ned ad Trappen. Sid Vorherre tilgive den, der har gjort det og som er den gamle Dames Morder.“

Intet Træk rørte sig i Melcombes ubevægelige, kolde Ansigt ved denne Anklage. Han søgte at komme bort fra dette Øjeblik, i det han spurgte til Dolores og opnaaede fuld- kommen sin Hensigt.

Den gamle Kammerjomfru glemte sin Smerte for at rose den unge Pige i de varmeste Ord.

„Hun var som en Datter for Frøken Zoe,“ sagde hun, „og saa taalmodig som et Lam. Altid var hun blid og lod, som hun ikke hørte Frøken Zoes haarde Ord, fordi hun vidste, de var ikke saa slemte mente. Frøken Dolly plejede mit Frøken, beroligede hende, sang for hende og var Nat og Dag ved hendes Side. Men nu er det stakkels Barn ogsaa ganske udmattet og sover nu saa fast, som om hun laa i Af- smagt.“

Melcombe holdt nu det rette Øjeblik for kommet til at erfare, hvad han ønskede; han sagde med tilsyneladende dyb Bedrøvelse:

„Des værre var der i den sidste Tid indtraadt en let Spænding mellem min Tante og mig. Hun bestyktede mig for en Gjerning, som jeg aldrig vilde være i Stand til at gjøre og jog mig ud af Slotter. Djemedet med mit Romme i Dag var at opnaa hendes Tilgivelse og at overbevise hende om min oprigtige Hengivenhed. Tænk Dem nu, hvor det maatte gride mig, ikke mere at finde hende i Live. Nu er det blevet en Umulighed, at saa Tilgivelse af hendes Mand og at høre, at hun beklager at have bedømt mig uretfærdig.“

Han tav, overvældet af Rørelse, og Elisebeth hulkede højt.

„De stod altid paa min Side, Elisebeth,“ begyndte han efter en kort Pause, „er det endnu Tilfældet?“ (Fortf.)